

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 listopada 2020 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodnicząca: sędzia Agnieszka Stachurska

Protokolant: sekretarz sądowy Anna Bańcerowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 listopada 2020 r. w Warszawie
sprawy D. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W.

o wysokość podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne

z udziałem Biuro (...) Sp. z o. o. w W.

na skutek odwołania D. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W.

z dnia 14 sierpnia 2019 r. numer (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że stwierdza, że podstawę wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenie emerytalne, rentowe, wypadkowe i chorobowe D. W. z tytułu zatrudnienia w Biuro (...) Sp. z o. o. w W. od dnia 1 marca 2019 r. stanowi kwota 6.500,00 zł (sześć tysięcy pięćset złotych),
2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. na rzecz D. W. oraz Biuro (...) Sp. z o. o. w W. po 3.600,00 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

D. W. w dniu 23 września 2019r. złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. z dnia 14 sierpnia 2019r., nr: (...), wnosząc o jej zmianę poprzez stwierdzenie, że podstawa wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia emerytalne, rentowe, wypadkowe i chorobowe od dnia 1 marca 2019r. wynosi 6.500 zł brutto miesięcznie oraz o zasądzenie od organu rentowego na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swe stanowisko ubezpieczona wskazała, że uzasadnienie zamieszczone w zaskarżonej decyzji nie odnosi się do faktów i dowodów. Organ rentowy jedynie cytuje kilka orzeczeń sądowych na poparcie swojej z góry założonej, aczkolwiek błędnej tezy.

W dalszej części ubezpieczona zaprezentowała, w jaki sposób wyglądała sekwencja zdarzeń, a potem odnosząc się do wysokości wynagrodzenia ustalonego pomiędzy stronami stosunku pracy wskazała, że jest ona racjonalna i uzasadniona jej umiejętnościami i zdobytym wykształceniem. Poza tym należy uwzględnić sytuację rynkową w W. i średnie zarobki na podobnych stanowiskach. Jak wynika z danych GUS za marzec 2019r. dla województwa (...)

mediana wynagrodzeń na przypisanym ubezpieczonej stanowisku wynosi 8.133,17 zł, a więc mniej niż ubezpieczona zarabiała u płatnika składek.

Odnosząc się do opóźnień w zgłoszeniach pracowników do ZUS, D. W. wskazała, że obciążają one jedynie płatnika składek. Wszelkie obowiązki związane z powiadamianiem pracodawcy ona sama wykonywała prawidłowo (odwołanie z dnia 19 września 2019r., k. 3-7 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oraz o zasądzenie od ubezpieczonej na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Uzasadniając swe stanowisko organ rentowy wskazał, że nawiązanie stosunku pracy przez D. W. tuż przed rozpoczęciem korzystania ze zwolnienia lekarskiego wzbudziło wątpliwości co do zasadności umówionej wysokości wynagrodzenia. W czasie absencji ubezpieczonej nie zatrudniono nikogo na zastępstwo.

W ocenie organu rentowego celem stron umowy nie było uzyskanie wysokiego wynagrodzenia w ramach stosunku pracy, ale uzyskanie wysokich zasiłków z ubezpieczenia społecznego. Natomiast nawiązanie stosunku pracy w czasie trwania zdarzenia ubezpieczeniowego miało na celu jedynie uprawdopodobnienie istnienia podstawy tego ubezpieczenia.

Organ rentowy podkreślił również, że nie kwestionuje wykształcenia i kwalifikacji ubezpieczonej, a jedynie wysokość wynagrodzenia przewyższającego nadmiernie wkład pracy ubezpieczonej. Dalej wskazał, że cel zawarcia umowy w postaci osiągnięcia świadczeń z ubezpieczenia społecznego nie jest sprzeczny z ustawą, aczkolwiek nie może oznaczać akceptacji dla nagannego korzystania ze świadczeń z ubezpieczeń społecznych. ZUS powołując się na tezy orzecznictwa wskazał nadto, że takie postępowanie narusza zasady współżycia społecznego. Przyjęta w zaskarżonej decyzji kwota minimalnego wynagrodzenia jest adekwatna do zajmowanego stanowiska i nakładu pracy ubezpieczonej, a zarazem niewygórowana, sprawiedliwa, godziwa i zachowująca ekwiwalentność pracy (odpowiedź na odwołanie z dnia 14 października 2019r., k. 53-54 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Biuro (...) sp. z o.o. w W. została wpisana do Krajowego Rejestru Sądowego w dniu 28 sierpnia 2017r. pod numerem KRS (...). Wspólnikami spółki, a zarazem członkami zarządu są: K. T. i K. R., zaś prokurentem jest K. W.. Przedmiotem działalności spółki jest m.in.: wynajem i zarządzanie nieruchomościami własnymi lub dzierżawionymi; pozostała sprzedaż detaliczna prowadzona w niewyspecjalizowanych sklepach; sprzedaż detaliczna prowadzona przez domy sprzedaży wysyłkowej lub internet; pozostała działalność pocztowa i kurierska; działalność związana z oprogramowaniem i doradztwem w zakresie informatyki oraz działalność powiązana (odpis z Krajowego Rejestru Sądowego – akta organu rentowego).

D. W. posiada wykształcenie wyższe. W 2018 r. ukończyła Akademię (...) w S. Wydział (...), na kierunku grafika o specjalności nowe media. Wcześniej ukończyła studia licencjackie na Akademii (...) oraz studia inżynierskie na Politechnice (...) na Wydziale Architektury. W 2018r. ubezpieczona współpracowała m.in.: z firmą (...) w zakresie promocji produktów na rynku polskim i zagranicznym - kontakt biznesowy oraz pozyskiwanie nowych klientów na rynku zagranicznym; z Agencją (...) - współpraca z markami podległymi i promocja ich na rynku polskim, udział w szkoleniach z zakresu znajomości produktów i polityki marki, zwiększanie świadomości poszczególnych marek u klientów, współpraca przy eventach firmowych; z Agencją (...) w zakresie organizacji eventów firmowych dla klienta docelowego, dbanie o zaplecze komunikacji wizualnej eventów, rozwiązania logistyczne wydarzeń. Ponadto ubezpieczona zawierała umowy o dzieło m.in.:

- w dniu 21 maja 2018r. z (...) O. S., a przedmiotem umowy było wykonanie projektu graficznego strony internetowej, z wynagrodzeniem 10.440 zł brutto;

- w dniu 4 czerwca 2018r. z (...) O. S., a przedmiotem umowy było wykonanie projektu graficznego strony internetowej, z wynagrodzeniem 3.077 zł brutto;

- w dniu 8 października 2018r. z (...) O. S., a przedmiotem umowy było wykonanie projektu graficznego strony internetowej, z wynagrodzeniem 12.132 zł brutto;

- w dniu 2 stycznia 2019r. z (...) O. S., a przedmiotem umowy było wykonanie projektu graficznego strony internetowej, z wynagrodzeniem 1.484 zł brutto.

Od 3 stycznia 2019 r. ubezpieczona była zarejestrowana jako osoba bezrobotna, bez prawa do zasiłku (curriculum vitae ubezpieczonej – akta organu rentowego, umowy o dzieło i umowa zlecenia zawierane przez ubezpieczoną oraz rachunki, k. 73 – 96 akt Sądu Okręgowego w Warszawie o sygn. XIVU 2349/19).

Biuro (...) sp. z o.o. poszukiwała pracownika i w tym celu zamieściła ogłoszenie na portalu internetowym (...). Zgłosiły się różne kandydatki, ale ostatecznie po przeprowadzeniu kilku rozmów kwalifikacyjnych, jako osoba do zatrudnienia, została wybrana D. W. (dokumenty dotyczące rekrutacji – akta organu rentowego). W dniu 1 marca 2019r. strony zawarły umowę o pracę na czas nieokreślony, w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku Office manager - kierownik biura, z wynagrodzeniem 6.500 zł brutto miesięcznie (umowa o pracę z dnia 1 marca 2019r. – akta organu rentowego).

Do obowiązków ubezpieczonej należało: pozyskiwanie nowych klientów i kontakt z dotychczasowymi klientami; koordynowanie działań ukierunkowanych na kreowanie i wzmacnianie wizerunku firmy; prowadzenie raportów i zestawień dla klientów; sporządzanie notatek, opinii i innych zleconych przez pracodawcę; asysta przy rozmowach handlowych, negocjacjach i innych zgodnie z wytycznymi pracodawcy; obsługa bieżących spraw administracyjno – biurowych; wsparcie pozostałych pracowników w ich codziennej pracy; zarządzanie projektami zgodnie z założonym harmonogramem i budżetem; codzienne pilnowanie i kontrola kalendarza spraw Biura; przygotowywanie i archiwizacja dokumentacji oraz inne prace zlecone przez pracodawcę (instrukcja z zakresu stanowiska pracy – akta organu rentowego). Ubezpieczona w ramach swoich obowiązków zawierała umowy na świadczenie usług wynajmu biura wirtualnego przy ul. (...) lok. (...)w W. (umowa z 14 marca 2019r. nr (...), umowa nr (...) z 19 marca 2019r., umowa nr (...) z 30 marca 2019r., umowa nr (...) z 8 kwietnia 2019r., umowa nr (...) z 12 kwietnia 2019r., umowa nr (...) z 18 czerwca 2019r., umowa nr (...) z 19 czerwca 2019r. – akta organu rentowego).

Ubezpieczona w dniu 1 marca 2019r. odbyła szkolenie w zakresie BHP oraz uzyskała zaświadczenie lekarskie o braku przeciwwskazań do wykonywania pracy na stanowisku office manager - kierownik biura. Wynagrodzenie na jej rzecz było wypłacane przelewem, a w spółce była sporządzana lista płac (potwierdzenia przelewów, listy płac, orzeczenie lekarskie i karta szkolenia wstępnego w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy – akta organu rentowego).

Ubezpieczona stała się niezdolna do pracy z dniem 17 kwietnia 2019r. z powodu problemów zdrowotnych związanych z przebiegiem ciąży i od dnia 26 maja 2019r. wystąpiła o wypłatę zasiłku chorobowego. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. wszczął postępowanie wyjaśniające, o czym zawiadomił ubezpieczoną i płatnika składek (zawiadomienia o wszczęciu postępowania – akta organu rentowego). Po jego przeprowadzeniu w dniu 14 sierpnia 2019r. została wydana decyzja nr (...), w której organ rentowy stwierdził, że podstawa wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia emerytalne, rentowe, wypadkowe oraz chorobowe dla D. W. od 1 marca 2019r. tj. od dnia rozpoczęcia pracy zgodnie z umową o pracę, stanowi kwota minimalnego wynagrodzenia obowiązującego w danym roku kalendarzowym w wysokości 2.250 zł brutto miesięcznie. W uzasadnieniu decyzji Zakład wskazał, że w jego ocenie ustalenie wynagrodzenia D. W. w wysokości 6.500 zł brutto miesięcznie stanowiło próbę nieuprawnionego uzyskania świadczeń z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Okoliczności sprawy w sposób niebudzący wątpliwości wskazują, że jedynym celem zgłoszenia ubezpieczonej do ubezpieczeń społecznych z podstawą wymiaru składek w takiej wysokości, była chęć uzyskania świadczeń finansowanych z ubezpieczenia społecznego w znacznych kwota (decyzja ZUS I Oddział w W. z dnia 14 sierpnia 2019r. – akta organu rentowego).

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła Biuro (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.. Sprawa została zarejestrowana w Sądzie Okręgowym w Warszawie XIV Wydział Ubezpieczeń Społecznych pod sygnaturą akt XIVU 2349/19 (odwołanie, k. 2-9 akt Sądu Okręgowego w Warszawie o sygn. XIV U 2349/19). Z kolei odwołanie od decyzji z dnia 14 sierpnia 2019r., złożone przez D. W., wpłynęło do Sądu Okręgowego Warszawa – Praga VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych i zostało zarejestrowane pod sygnaturą akt VIIU 4433/19 (odwołanie z dnia 19 września 2019r., k. 3-7 a.s.).

Sąd Okręgowy w Warszawie, po rozpoznaniu odwołania Biuro (...) Sp. z o.o., przy udziale zainteresowanej D. W., wyrokiem z dnia 12 grudnia 2019r., który stał się prawomocny z dniem 22 stycznia 2020r., zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 14 sierpnia 2019r. w ten sposób, że stwierdził, że podstawę wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia emerytalne, rentowe, wypadkowe i chorobowe D. W. z tytułu zatrudnienia od 1 marca 2019r. w Biuro (...) Sp. z o.o. w W. stanowi kwota 6.500 zł brutto miesięcznie (odpis wyroku z dnia 12 grudnia 2019r. ze stwierdzeniem prawomocności, k. 103 a.s.).

W ocenie Sądu Okręgowego w Warszawie zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił ocenić, że uzyskiwane przez ubezpieczoną wynagrodzenie było adekwatne do zakresu powierzonych jej obowiązków, w szczególności odpowiadało rodzajowi wykonywanej pracy i wymaganym w tym zakresie kwalifikacjom, a także uwzględniało ilość i jakość świadczonej pracy. Wskazana kwota nie może być uznana za wygórowaną, czy rażąco odbiegającą od kwot przeciętnie przyjmowanych na takich stanowiskach, co wynika z zasad doświadczenia życiowego oraz znanego notoryjnie poziomu przeciętnych wynagrodzeń osiąganych na takim stanowisku w W.. Sąd Okręgowy wskazał również, że organ rentowy, poza ogólnymi twierdzeniami, nie przedstawił żadnych dowodów, które pozwalałyby przyjąć, że wynagrodzenie ubezpieczonej było zawyżone. Organ rentowy swoje stanowisko przedstawił w oderwaniu od doświadczenia, umiejętności, kwalifikacji i wiedzy ubezpieczonej. Przyznane ubezpieczonej wynagrodzenie nie przekraczało średniego poziomu wynagrodzeń za taki sam lub podobny charakter świadczonej pracy w danej branży dla osób z wykształceniem wyższym. Ponadto prokurent spółki K. W. zatrudniona na podstawie umowy o pracę od 1 grudnia 2019r. otrzymywała wynagrodzenie 3.000 zł netto miesięczne. Wobec powyższego Sąd Okręgowy w Warszawie uznał, że przyjęte przez strony umowy o pracę wynagrodzenie było należne, odpowiednie i sprawiedliwe, a nadto zachowujące cechy ekwiwalentności do pracy (wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 12 grudnia 2019r., k. 113 akt Sądu Okręgowego o sygn. XIVU 2349/19, uzasadnienie wyroku, k. 116 – 120 akt Sądu Okręgowego o sygn. XIVU 2349/19).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy Warszawa – Praga ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach organu rentowego, a w części w aktach sprawy prowadzonej przez Sąd Okręgowy w Warszawie XIV Wydział Ubezpieczeń Społecznych o sygnaturze XIV U 2349/19. Wskazane dokumenty zostały ocenione jako wiarygodne, ponieważ nie budziły wątpliwości tak co do ich treści, jak i formy.

Sąd pominął wnioski odwołującej o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków: K. W., K. R. i S. K. oraz z przesłuchania stron z przyczyn, o których będzie mowa w dalszej części.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie D. W. podlegało uwzględnieniu.

W rozpatrywanej sprawie fundamentalną okoliczność, którą w pierwszym rzędzie należało ocenić w kontekście toczącego się postępowania, było wydanie przez Sąd Okręgowy w Warszawie orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie z odwołania Biuro (...) Sp. z o.o. Sąd ten w dniu 12 grudnia 2019r. wydał wyrok, w którym zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 14 sierpnia 2019r. w ten sposób, że stwierdził, iż podstawa wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia emerytalne, rentowe, wypadkowe oraz chorobowe D. W. z tytułu zatrudnienia od 1 marca 2019r. w Biurze (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wynosi 6.500 zł brutto miesięcznie.

Z uwagi na prawomocność wskazanego orzeczenia Sąd w przedmiotowej sprawie podjął postępowanie, które pozostawało zawieszona na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. W związku z tą okolicznością organ rentowy wniósł o

odrzućcie odwołania D. W. na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. (k. 98 a.s.), natomiast płatnik składek Biuro (...) Sp. z o.o. wniósł o orzeczenie w sprawie zainicjowanej odwołaniem D. W. z uwzględnieniem dyspozycji art. 365 k.p.c. (k. 100-101 a.s.).

Zgodnie z treścią art. 365 § 1 k.p.c. orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Z prawomocnością orzeczenia sądowego (zarówno w ujęciu materialnym, jak i formalnym) wiąże się powaga rzeczy osądzonej (art. 366 k.p.c.), przy czym jest to konstrukcja prawna odmienna - choć ściśle powiązana - z regulacją art. 365 § 1 k.p.c. Wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami. Moc wiążąca orzeczenia (art. 365 § 1 k.p.c.) może być rozważana tylko wtedy, gdy rozpoznawana jest inna sprawa niż ta, w której wydano poprzednie orzeczenie oraz gdy kwestia rozstrzygnięta innym wyrokiem stanowi zagadnienie wstępne. Moc wiążąca prawomocnego orzeczenia sądu charakteryzuje się dwoma aspektami, pierwszym odnoszącym się tylko do faktu istnienia prawomocnego orzeczenia, drugi aspekt mocy wiążącej prawomocnego orzeczenia jest określony jako walor prawny rozstrzygnięcia (osądzenia) zawartego w treści orzeczenia. Drugi z aspektów jest ściśle związany z powagą rzeczy osądzonej (art. 366 § 1 k.p.c.) i występuje w nowej sprawie pomiędzy tymi samymi stronami, choć przedmiot obu spraw jest inny. W nowej sprawie nie może być wówczas zastosowany negatywny (procesowy) skutek powagi rzeczy osądzonej, polegający na niedopuszczalności ponownego rozstrzygnięcia tej samej sprawy. Występuje natomiast skutek pozytywny (materialny) rzeczy osądzonej, przejawiający się w tym, że rozstrzygnięcie zawarte w prawomocnym orzeczeniu (rzecz osądzona) stwarza stan prawny taki, jaki z niego wynika. Sądy rozpoznające między tymi samymi stronami nowy spór muszą przyjmować, że dana kwestia prawna kształtuje się tak, jak przyjęto to w prawomocnym, wcześniejszym wyroku, a więc w ostatecznym rezultacie procesu uwzględniającym stan rzeczy na datę zamknięcia rozprawy. Taka jest treść prawomocnego orzeczenia, o którym stanowi art. 365 § 1 k.p.c., a więc treść wyrażonej w nim indywidualnej i konkretnej normy prawnej. A zatem w kolejnym postępowaniu, w którym pojawia się ta sama kwestia, nie może być ona już ponownie badana. Związanie orzeczeniem oznacza zatem zakaz dokonywania ustaleń sprzecznych z uprzednio osądzoną kwestią, a nawet niedopuszczalność prowadzenia w tym zakresie postępowania dowodowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 2013r., II PK 438/13, LEX nr 140888, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2014r., III UK 115/13, LEX nr 1554419).

Postępowanie cywilne w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych charakteryzuje się jednak pewną specyfiką, co ma swoje implikacje również w zakresie funkcjonowania instytucji powagi rzeczy osądzonej, nadając tej instytucji szczególny walor, ograniczający jej praktyczne znaczenie. Sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych są bowiem sprawami cywilnymi jedynie w ujęciu formalnym (art. 1 k.p.c.). Trzeba wszak pamiętać, że w sprawach tych postępowanie sądowe nie jest inicjowane przez wniesienie pozwu, lecz odwołanie od decyzji organu rentowego. Powszechnie przyjmuje się jednak, iż odwołanie jest surogatem pozwu i jego wniesienie podlega tym samym regułom, co pozew wnoszony w zwykłym postępowaniu procesowym. Inaczej ukształtowane są jednak strony w tym postępowaniu. Zgodnie z art. 477¹¹ § 1 k.p.c. stronami są ubezpieczony, osoba odwołująca się od orzeczenia wojewódzkiego zespołu do spraw orzekania o niepełnosprawności, inna osoba, której praw i obowiązków dotyczy zaskarżona decyzja, organ rentowy, wojewódzki zespół do spraw orzekania o niepełnosprawności i zainteresowany. Pojęcie ubezpieczonego definiuje przepis art. 476 § 5 pkt 2 k.p.c. jako osobę ubiegającą się o świadczenie z ubezpieczenia społecznego oraz inne świadczenia wypłacane przez organ rentowy oraz osobę ubiegającą się o ustalenie istnienia bądź nieistnienia obowiązku ubezpieczenia, jego zakresu lub wymiaru składki z tego tytułu. Ubezpieczony staje się bowiem stroną postępowania jako osoba, która ubiega się o świadczenie lub żąda ustalenia prawa (wnioskodawca). Status ubezpieczonego przysługuje osobie, która występuje do organu rentowego o wydanie decyzji, a tym samym swoim wnioskiem inicjuje postępowanie administracyjne przed organem rentowym, zakończone wydaniem zaskarżonej odwołaniem decyzji. Od ubezpieczonego odróżnić trzeba "inną osobę, której praw i obowiązków dotyczy zaskarżona decyzja", czyli podmiot, który chociaż nie wystąpił z wnioskiem do organu rentowego, to organ rentowy wydał wobec tego podmiotu decyzję (działając z urzędu, w wyniku kontroli), co sprawia, że treść decyzji bezpośrednio wpływa na jego uprawnienia, bądź powinności. Ubezpieczonego oraz tą inną osobę łączy to, że są adresatami decyzji, wymienionymi w niej jako strony postępowania prowadzonego przez organ rentowy. Nie budzi

przy tym wątpliwości, iż owa "inna osoba" jako adresat decyzji ma legitymację procesową formalną do jej zaskarżenia i bycia stroną postępowania (vide postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 27 stycznia 2016r., I UZ 29/15, z dnia 28 kwietnia 2017r., I UK 279/16, z dnia 14 czerwca 2017r., II UZ 23/17; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 15 stycznia 2020r., III AUa 275/17).

W przedmiotowej sprawie decyzja wydana przez ZUS dotyczy tak D. W., jak i płatnika składek – Biuro (...) Sp. z o.o. Każda z tych stron miała prawo do złożenia odwołania od decyzji ZUS, przy czym nie obowiązuje w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych zasada, zgodnie z którą sąd byłby zobowiązany rozpoznać tylko to odwołanie, które wpłynęło wcześniej. W związku z tym nie ma podstaw do stosowania art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. tak w tej części, która dotyczy zwiśłości sporu, jak i w konsekwencji – powagi rzeczy osądzonej. Ww. przepis w powiązaniu ze szczególną regulacją spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych nie tworzy podstawy do rozpoznania odwołania tylko jednej ze stron odwołujących się. To sprawiałoby, że inna strona, także mająca formalną legitymację do złożenia odwołania, z tego prawa faktycznie nie mogłaby skorzystać, narażałaby się bowiem na odrzucenie jej odwołania, czy z uwagi na zawisłość sporu, czy to ze względu na powagę rzeczy osądzonej.

W związku z powyższym, wskazana szczególna sytuacja w tego rodzaju sprawach nie może prowadzić do przyjęcia, by wydanie prawomocnego orzeczenia powodowało stan powagi rzeczy osądzonej w aspekcie negatywnym, powodujący konieczność odrzucenia odwołania. To nie oznacza jednak, że nie mamy do czynienia z powagą rzeczy osądzonej w aspekcie pozytywnym, o którym była mowa. Skoro strony przedmiotowego sporu i tego, który zawisł i zakończył się prawomocnie w Sądzie Okręgowym w Warszawie były te same, tylko w innej konfiguracji, a także badaniu podlegała w obu postępowaniach ta sama decyzja, to należało przyjąć, że wysokość podstawy wymiaru składek D. W. z tytułu zatrudnienia w Biuro (...) Sp. z o.o. kształtuje się tak, jak przyjęto to w prawomocnym, wcześniejszym wyroku. A zatem w kolejnym postępowaniu, w którym pojawia się ta sama kwestia, nie może ona być już ponownie badana. Związanie orzeczeniem oznacza zatem zakaz dokonywania ustaleń sprzecznych z uprzednio osądzoną kwestią, a nawet niedopuszczalność prowadzenia w tym zakresie postępowania dowodowego, dlatego Sąd pominął zgłoszone w odwołaniu wnioski dowodowe o przesłuchanie świadków i stron.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. o zmianie zaskarżonej decyzji poprzez stwierdzenie, że podstawę wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenie emerytalne, rentowe, wypadkowe i chorobowe D. W. z tytułu zatrudnienia w Biuro (...) sp. z o.o. w W. od dnia 1 marca 2019r. stanowi kwota 6.500 zł.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł zgodnie z art. 98 k.p.c., zasądzając od organu rentowego na rzecz Biuro (...) spółki z o.o. i ubezpieczonej kwoty po 3.600 zł, których wysokość została ustalona na podstawie § 2 pkt 5 rozporządzenia z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015r., poz. 1800). Przy ustalaniu wysokości kosztów zastępstwa procesowego Sąd wziął pod uwagę wartość przedmiotu sporu, która - stanowiąc różnicę w wysokości składek należnych od ustalonej przez ZUS kwoty wynagrodzenia 2.250 zł oraz wynikającej z umowy o pracę kwoty 6.500 zł - przewyższa 10.000,00 zł.

ZARZĄDZENIE

(...)